

Sestry a bratři, kdo chce pochopit advent, musí pochopit křest. Musí svůj křest správně uchopit. Také my jsme byli pokřtěni. Co náš křest vlastně znamená? Jak jej chápeme? V přemýšlení o adventu nám pomůže Jan Křtitel. Jan, syn Zachariášův a Alžbětín, získal přízvisko Křtitel, Baptista, poněvadž se právě touto svou činností vepsal do veřejného povědomí. Stál po kolena v řece Jordánu a nořil zájemce do vody. Kontakt s vodou však nebylo jediné, co Jan lidem nabízel. Jan ve svých promluvách doslova a do písmene přibližoval království Boží. On totiž mluvil o blízkosti. Vysvětloval, že Boží vláda není daleko, nýbrž že už je na dosah.

Přiblížilo se Boží království.

(Marek 1,15)

Už k nám přichází, aby proměnilo naši současnost. Stačí změnit uvažování a začít s Bohem pořádně počítat. Stačí se do toho ponořit, namočit se jako do vody.

Jan Křtitel je postavou adventní. Je osobou orientovanou na příchod nových, lepších, nadějnějších poměrů. Jan hlásá, co my všichni dobře víme: Náš svět potřebuje proměnu, obnovu, nápravu. A Jan jedním dechem dodává – hle, už to začíná. Proto se v církvi křtilo a křtí. Děti a dospělí, kteří se setkávají s Kristovým učením, setkávají se s něčím, co se vymyká přírodním zákonům. V našem světě se díky Bohu děje cosi nepřirozeného – lidé přemáhají sobectví, dravost, živelnost. Místo nich nastupuje obětavost, mírumilovnost a rozvaha. A my jsme u toho. Jsme do toho namočení, jsme pokřtěni. Janův křest znamená, že už tenhle bohumilý stav přichází. Už je zde, už začíná a začíná i u nás. Proto se také Pán Ježíš nechal pokřtít. Jede v tom s námi. Sdílí s námi touhu po světě, v němž se uplatňují dobré Boží zákony a lidé si navzájem neškodí.

Jan Křtitel je postavou adventní. Očekával Boží příchod, Boží advent. Očekával příchod Božího království, očekával příchod Božího krále, mesiáše. Co vlastně přichází k nám? Co vnímáme? Co nového se přiblížilo nebo snad již vstoupilo do našich životů? Znamená advent pro nás pouze, že přichází předvánoční atmosféra? Doba adventních koncertů a rozžatých svíček? Jsme lidé pokřtěni, lidé namočení do křtitelovského očekávání Božího příchodu. Advent je pro nás více než pouhý kus roku, více než úsek v kalendáři. Když se podíváme právě na Jana Křtitele, zjistíme, jak vidí advent on. Advent není stav světa, který by se nějak hmatatelně proměnil. Advent není ani stav dějin, jež by učinily nějaký zásadní pokrok či skok. Advent je stav ducha. Advent je postoj srdce, je stav nitra.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Neděle, 20. prosinec 2009 22:21 - Aktualizováno Středa, 19. květen 2010 17:14

Sestry a bratři, kdo očekává na Boha, ten se mění. Mění se uvnitř. Jan Křtitel nevyzýval lidi: *Jenom se dejte se pokřtít! Sestupte do Jordánu! Obřadně se omyjte! Užijte si rituál, připojte se k tradici!* To by bylo žalostně málo. Jenom jakýsi vnější úkon. Pán Bůh nepotřebuje od lidí vnější úkony. Potřebuje, aby se dělo něco v nás. Proto Jan a po něm Ježíš jednohlasně zvěstují:

Čiňte pokání, obraťte se. Změňte smýšlení.

(3,3)

Teprve lidé vnitřně proměnění jsou schopni měnit svět k lepšímu. Bez proměny jede všechno ve starých kolejích. Bez nových Božích tónů, bez nových písní víry se světem rozléhá pořád ta stejná stará písnička o bezohlednosti, podvodech a násilí. Jako za časů Křtitelových i dnes spousta lidí nadává na společnost, na hospodářství, na kulturu, jak jsou zkažené, ovšem málokdo něco proti téhle zkaženosti dělá. Napřed totiž musí začít u sebe. Musí začít uvažovat jinak než dosud a musím se začít ptát.

Čím jsem se já zapojil do současné mizérie? Čím já přispívám do současné bezbožné atmosféry?

□□□□□□□□□□ Na břehu Jordánu stojí houfy lidí. Pozorují Křtitele a přemýšlejí. Zajímají se, co se to vlastně ve vodě děje. A snad proto, že vodní hladina zrcadlí okolí, ti lidé přemýšlejí, co se děje s nimi samotnými. Oni berou křest vážně. Chtějí zjistit, jak je tomu s tou požadovanou změnou.

dělat?“

Zástupy se ptaly Jana: „Co jen máme

(10) Jednoduchá otázka, na kterou

se někdy těžko odpovídá. Jan Křtitel dokáže dát lidem odpověď. Dokáže jim poradit, co dělat s vlastním životem. Na začátku kapitoly je psáno:

Stalo se slovo Boží k Janovi.

(3,1)

Boží slovo si můžeme představovat všelijak, ale v jednom ohledu vyniká vždycky. Boží slovo pomáhá. (Jak jsme ostatně zpívali v druhé písni.) Jan zná slova, které pomáhají, a dokáže je povědět v pravý čas.

□□□□□□□□□□ Na břehu Jordánu postávají hloučky různých lidí a každá ta skupinka slyší, co potřebuje slyšet. Jasně slovo do své životní situace. Tak to má být, že po křtu následuje jasné slovo. Zřetelné učení, které ukazuje směr. Tak tomu má být i v církvi mezi křesťany. Jsme pokřtěni, ale křtem náš život před Bohem nekončí. Nutno přiznat, že právě jasné zvěstování se nám kazatelům, farářům a pastorům ne vždy daří. Někdy v kázáních nudíme, uspáváme, bloudíme, řešíme všelijaké podružnosti, ale to, co se posluchačů opravdu dotýká, co jimi hýbe, to pomíjíme a obcházíme. Jan Křtitel šel na věc zpříma. Nebere si servítky. Koho vidí, k tomu mluví.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Neděle, 20. prosinec 2009 22:21 - Aktualizováno Středa, 19. květen 2010 17:14

□□□□□□□□□□ *On jim odpověděl: „Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.“*

(11) Z

té věty dýchá chudoba a bída

tehdejší doby. My si ani nedokážeme představit situaci mnoha nešťastníků, kteří ráno netušili, kde seženou jídlo. A netušili to sedmkrát za týden. Jan doporučuje dělit se. Dnes bychom řekli, že nabádá k sociální citlivosti. Je neúnosné, když jedni ve společnosti nemají základní prostředky k životu. Ti druhí, zajištění, je mají podržet. Rozdělit se. Sice dnes neprožíváme tak propastné rozdíly v otázkách stravy či šatstva, ale Janova rada je pořád dobrá. Je dobrá i pro osobní život. Dělit se o to, co mám. Dělení a sdílení prožíváme nejsilněji v rodině - tam si každý nemůžeme hlídat jen své vlastní blaho. Rodiče se musejí dělit s malými dětmi o své prostředky a o svou pozornost. (Možná, Jano, žeš ještě spoustu věcí v životě nestihla a nezískala. A nyní se o to málo, co máš, musíš dělit s Terezkou spravedlivě, aby ona měla ze života stejně jako ty.) Podobně se dospělé děti musejí dělit o svůj čas a o své zážitky se stárnoucími rodiči, kterým se čas krátí a zážitků moc nepřebývá. Skutečně, Jan mluvil moudře.

□□□□□□□□□□ *Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: „Mistře, co máme dělat?“ On jim řekl: „Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.“ Tázali se ho i vojáci: „A co máme dělat my?“ Řekl jim: Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.“*

(12-14)

Takové rady nám možná připadají

jednoduché a banální. Možná až úsměvně prosté. Jenže ruku na srdce – nejsou Janovy přímočaré pokyny přesně tím, co potřebuje naše společnost? Jeho rady jsou sice jednoduché, ale pořád nedosažené, nesplněné. Podobní hamižným starověkým celníkům si dnes ve zkorumpovaném prostředí ti, kdo pracují pro stát, nestydatě říkají o víc, než kolik jim náleží. Úplatky, náhrady, výhony... Také ozbrojené složky stále trápí dávné neduhy. Některé příslušníky pořád láká násilí. Určití policisté sympatizují s neonacisty, určití vojáci si přilby „zdobí“ symboly vražedných jednotek SS. Opravdu, Jan mluví moudře a k věci.

□□□□□□□□□□ Na břehu Jordánu stojí houfy lidí a poslouchají Jana Křtitele. Zažívají advent. Přišlo k nim Boží království. Dali se pokřtít, ne aby si pojistili spásu. Ne aby si navodili zbožnou náladu. Janovým prostřednictvím se setkali s pravidly, jaká platí u Boha. Ve světě, vtom běžném provozu jsou mnohdy Boží pravidla k smíchu. Ale zároveň cítíme, jak jsou prospěšná životu. Touha chovat se v souladu s Božím

Napsal uživatel Jiří Tengler

Neděle, 20 Prosinec 2009 22:21 - Aktualizováno Středa, 19 Květen 2010 17:14

královstvím, aby nám bylo co nejbližší, to je advent v nás. Sledovat Boží vůli, chovat se podle ní a na vlastní kůži si vyzkoušet, jak Pán Bůh uplatňuje svou dobrotu v mém životě.

□□□□□□□□□□ Sestry a bratři, možná trochu závidíme těm lidem u Jordánu. Oni se od Jan a dozvěděli poměrně přesné pokyny co dělat. Nám však nikdo podobně jasné slovo nepověděl. Co bychom někdy dali za jednoznačnou radu! Jan Křtitel si byl vědom, že podrobný návod na život nelze nikomu poskytnout jednou provždy. Jan Křtitel byl ale zároveň postavou adventní. Věděl, že křest souvisí s Božím vstupem, s Božím příchodem k nám. Očekává, že přijde cosi lepšího než jeho výčtová kázání.

Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych mu rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatýma ohněm.

(16)

Žijeme-li v adventu, žijeme-li adventem, očekávejme společně s Janem Křtitelem příchod Ježíše Křtitele. Ke známému a viditelnému křtu vodou připojuje poněkud záhadný křest Duchem a ohněm. Ale obojí přeci známe. Křest Duchem znamená, že zásady a zákony Božího království budou v nás nikoliv na základě vnějších instrukcí, jež by nám je někdo dopodrobna řekl jako Jan. Ty zásady a zákony Božího království jsou v nás na základě ducha v nás. Toho, co jsme přijali od Krista. V jeho duchu utváříme svůj život v souladu s Bohem. Promýšlíme a vytváříme nové zásady Božího království pro dnešek. Jak žít křesťansky v nekřesťanské společnosti, jak vychovávat děti, jak zacházet s penězi, jak zacházet s prací a s nezaměstnaností, jak vstřebat moderní vědu, jak si zachovat lidskost vedle chladné techniky, jak se chovat k ohrožené přírodě... Jak Bohu ke slávě zvládnout tohle přehodnocování vztahu ke světu, lidem, ke Stvořiteli – to je křest Duchem. Někdy nám při tom bude pěkně horko - to je křest ohněm. Advent znamená, že se tomu nevyhneme. Už to přišlo. Amen.

Izajáš 40,1-8 □□□□□□□□□□□□□□ 98; 442; 681; 261; 702 □□ □□□□□□□□□□ Efezským 4,17-24

Kázání při křestních bohoslužbách v 3. adventní neděli, 23. prosince 2009.